

hou učiniti platné právní jednání, pokud by odporovalo konkursnímu řádu. Žalobce domáhá se výslovně náhrady škody. Tohoto nároku nelze již podle jeho povahy použití k výživě úpadce a nespadá tudíž pod ustanovení § 6 I odst. konk. ř., aspoň ne v celém rozsahu, nýbrž pouze s obmezením shora uvedeným. Nelze tudíž, i kdyby podání žaloby a ostatní právní úkony žalobcovy mohly býti dodatečnými skutečnostmi konvalidovány, ani v tomto případě přiznati úpadci způsobilost býti stranou ve sporu. Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a nařídil mu nové jednání a rozhodnutí. Důvody: Když první soud zjistil svědectvím konkursního správce, že žalobci bylo se svolením konkursního komisaře povoleno provozovati krejčovskou živnost v mezích § 6 I konk. ř. a že konkursní podstata na zažalovanou pohledávku nároku nečiní, nýbrž pokládá ji za takovou, která náleží ve smyslu § 6 konk. ř. úpadci bez ingerence konkursní podstaty, plyne z tohoto zjištění právní závěr, že jde o jmění ponechané volné dispozici úpadcově, tedy že žalobce může dle § 7 konk. ř. ohledně tohoto plnění zahájit spory a nemá konkurs na tyto spory vůbec vlivu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Podle § 6 odstavec (2) konk. ř. č. 64/31 sb. z. a n. spadá do pravomoci správce konkursní podstaty za souhlasu věřitelského výboru rozhodnutí, zda jest poskytnouti úpadci a jeho rodině nutnou výživu. Od-pírá-li správce poskytnouti nutnou výživu úpadci, rozhodne o tom na návrh úpadce konkursní komisař (§ 77 odstavec (2) konk. ř.) a proti jeho opatření nebo rozhodnutí jest přípustný rekurs podle § 192 odstavec (2) konk. ř. Nepodléhá proto přezkum rozhodnutí kteréhokoliv z orgánů konkursního řízení po věcné stránce procesnímu soudci, nýbrž nadřízeným orgánům konkursního řízení. Bylo -li tudíž zjištěno, že správce konkursní podstaty v souhlasu s věřitelským výborem se usnesl přenechatí úpadci uplatňovaný nárok ve smyslu § 6 konk. ř., t. j. na nutnou výživu, nelze ve sporu zkoumati, zda rozhodnutí to jest důvodné čili nic, a jest jím procesní soudce vázán, pokud formálně vyhovuje předpisům konkursního řádu, o čem tu není pochyby. Nevadí, že se ono usnesení stalo až za sporu, neboť jde o otázku procesní způsobilosti, již jest dbáti podle § 6 odstavec 1 c. ř. s. z úřední povinnosti v každém období rozepře, a byl-li nedostatek ten předložením onoho usnesení odstraněn, jest úpadce podle § 7 odstavec (3) konk. ř. způsobilým k vedení sporu o pohledávce takto mu ponechané ku krytí nutné výživy.

Čís. 14438.

Železnice ručí za každého nádražního nosiče, kterého užije k provedení přepravy, co do výkonu jeho služby, aniž záleží na tom, zda dává vykonávati službu nosičů zavazadel svými vlastními zaměstnanci či zaměstnanci podniku, s nímž o tom uzavřela smlouvu.

(Rozh. ze dne 12. června 1935, Rv II 587/33.)

Žalobkyně tvrdí, že odevzdala na nádraží v B. zaměstnanci (nosiči) žalované společnosti G. a L., mezinárodní zasílatelství v B., koš s různými potřebami, domáhá se na žalované náhrady škody, poněvadž jí koš dosud nebyl vydán. Žalovaná namítla ve sporu nedostatek pasivní legitimace. **P r v ý s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Smlouvou ze dne 22. února 1928 pronajalo ředitelství čsl. státních drah v B. jménem čsl. státních drah společnosti, v níž jest i žalovaná firma, mezi jiným též službu nosičů zavazadel (§ 1 C cit. smlouvy). Nosiči zaměstnaní na nádraží v B. bývají přijímáni někdy žalovanou a někdy druhým společníkem a to tak, že přijímá-li tento nosiče, uvědomuje o tom žalovanou a žalovaná přijetí dotýčných nosičů dodatečně schvaluje, a přijímá-li nosiče žalovaná, jest postup opačný, takže nosiči bývají vždy přijímáni uvedenou společností a nikdy ne jen tím neb oním členem zmíněné společnosti. Za uvedenou společnost vede účetnictví žalovaná, která proto též nosiče za jmenovanou společnost přihlašuje k veřejnému pojištění. Nosiči mají uvedenou společností oprávnění samostatně na nádraží pracovat a jsou pouze povinni z denního výdělku odváděti zmíněné společnosti po 10 Kč. Z této částky platí zmíněná společnost příspěvky k nemocenskému pojištění nosičů a kupuje jim služební šaty. Zbytek tvoří zisk uvedené společnosti, který se vyúčtuje mezi oběma členy této společnosti. Podle § 13 cit. smlouvy zařazeného do skupiny C) »Služba nosičů zavazadel« ručí nájemci (společnost N. a firma G. a L.) ředitelství státních drah za správné, včasné, neporušené dodání jednotlivých kusů ručních zavazadel v témže rozsahu, ve kterém jest povinno ředitelství podle § 38/4 žel. ř. dopr. (starého) a podle zákonitých ustanovení (tedy i podle § 34 nového žel. ř. přepr., vydaného vládním nařízením ze dne 17. července 1928 sb. z. a n. čís. 144) k náhradě. Podle § 15 cit. smlouvy ve znění dodatku k této smlouvě ze dne 3. dubna 1930 ručí uvedená společnost dráze za plnění smluvních povinností celým svým movitým a nemovitým jměním a kromě toho jistotou . . . Kč. § 10 cit. smlouvy ve spojení s § 16, odst. 6 cit. smlouvy upravuje povinnost společnosti N. a G. a L. dodati ke všem vlakům dopravujícím osoby zřízení (eventuelně z řad zřízenců i jinak u toho kterého člena společnosti zaměstnaných) jako nosiče v takovém počtu, jež přednosta příslušného dopravního úřadu podle dopravních poměrů uzná za nezbytně nutný pro bezvadný výkon nosičské služby. Z těchto zjištění a zejména z ustanovení § 13 cit. smlouvy plyne jasně, že uvedená smlouva upravuje jen vnitřní poměr mezi čsl. erárem a zmíněnou společností, že jmenovaná společnost a tím méně žalovaná firma sama nepřevzala přímého ručení vůči třetím osobám cestujícím a že uvedenou smlouvou, která dokonce v § 13 poukazuje na § 38/4 starého žel. dopr. ř. a na zákonitá ustanovení (tím implicate též na § 34 nového žel. přepr. ř.), neměla býti v daném případě vyloučena platnost železničního dopravního řádu ze dne 17. července 1928, čís. 144 sb. z. a n. Článek 34 nového žel. přepr. řádu, jednající o nosiči zavazadel, ustanovuje v § 4, že za zavazadlo odevzdané nosiči na nádraží zaměstnanému ručí železnice jako za cestovní zavazadlo převzaté ku přepravě a v § 5, že nosiče jest pokládati za zaměstnance železnice podle čl. 101 uvedeného žel. dopr. řádu. Článek 101 uvedeného žel. dopr. řádu ustanovuje, že železnice ručí za své zaměstnance ve své službě a za jiné osoby, kterých užije ku prove-

dení převzaté přepravy. Žalovaná není tedy k žalobě pasivně legitimována a za ztrátu zavazadel, kdyby jí žalobkyně bezvadně dokázala, by žalobkyni jako třetí osobě ručila v daném případě jedině železnice, která by se ovšem vzhledem k uvedené smlouvě a hlavně vzhledem k § 13, 15 této smlouvy, kteréžto paragrafy byly ponechány v platnosti článkem III. dodatku k této smlouvě ze dne 3. dubna 1930, mohla hojiti na jmenované společnosti, ke které náleží též žalovaná, jež jest proto proti takové náhradě u M. pojišťovny pojištěna a má na rychlé likvidaci podobných případů velký zájem. Tímto zájmem, který žalovaná na mimosoudním vyřízení této věci a na rychlé likvidaci celé záležitosti vzhledem k svému ručení železnici má, se vysvětluje, že žalovaná žalobkyni, která se na ní domáhala náhrady, odkázala na svou pojišťovnu v M. a že s touto pojišťovnou i sama v této věci jednala a korespondovala. Že by byla žalovaná touto korespondencí uznala svou pasivní legitimaci k žalobě, o kterou jde, pokud se týče přímé ručení vůči cestujícím, z uvedených dopisů žalovanou sepsaných nevyplývá. Poněvadž nosiče, kterým žalobkyně, jak tvrdila, odevzdala koš, nelze vzhledem k jasnému zákonnému ustanovení považovati za zaměstnance žalované, za které by tato ručila podle § 1313 a) obč. zák., není žalovaná k žalobě pasivně legitimována. O d v o l a c í s o u d potvrdil rozsudek prvního soudu. D ů v o d y: Dle čl. 34 žel. přepr. řádu (vládní nařízení ze dne 17. července 1928 čís. 144 sb. z. a n.), ustanoví železnice na stanicích, kde je toho třeba, nosiče, kteří jsou povinni donášeti v nádražním obvodu ruční a cestovní zavazadla na místa označená cestujícími. Za zavazadlo takové ručí železnice jako za cestovní zavazadlo převzaté ku přepravě, a nosiči ti pokládají se za zaměstnance železnice. Dle čl. 101 téhož žel. přepr. řádu železnice ručí za své zaměstnance ve své službě a za jiné osoby, kterých užije ku provedení převzaté přepravy, a jen tehdy, provádějí-li železniční zaměstnanci na žádost zájemců úkony, které železnici nepřisloušejí, jsou pokládáni za zmocněnce toho, za něhož jsou činní. Dle těchto ustanovení žel. dopr. řádu jest považovati nosiče v daném případě za zmocněnce železnice, za nějž ručí jedině tato sama. Smlouva zřízená mezi čsl. státní drahou a společností sestávající z žalované strany a N. o tak zvaném pronájmu služby nosičů zavazadel, týká se jedině vnitřního poměru mezi čsl. státními drahami a společností tou, kdežto obecnstvu dle uvedených ustanovení žel. př. řádu ručí čsl. dráhy samy. Při tom ani nezáleží na tom, jaký poměr jest mezi nosiči k žalované straně.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Dovolatelka jest na omylu, vyvozuje-li z toho, že se v § 1 čl. 34 žel. př. ř. praví, že »na stanicích, kde je toho potřeba, ustanoví železnice nosiče«, právní názor, že železnice ručí za nádražní nosiče jen tehdy, jestliže je sama ustanovila, kdežto nosiče, jimž žalobkyně zavazadlo svěřila, ustanovila žalovaná firma, pročez prý železnice za ně neručí, nýbrž jen žalovaná firma. Ze srovnání uvedeného ustanovení zákona v souvislosti s ustanoveními §§ 4 a 5 čl. 34 téhož zák., podle nichž ručí železnice za zavazadlo odevzdané nosiči jako za zavazadlo převzaté ku

přepravě, a to z toho, že nosiči se pokládají za zaměstnance železnice podle čl. 101. žel. př. ř., jest zřejmé, že na tom nezáleží, zda železnice dává vykonávati tuto službu svými vlastními zaměstnanci či zaměstnanci podniku, jemuž smlouvou přenechala výkon služby nosičů na nádraží a jenž nosiče na nádraží správě dráhy dohodil, an vnitřní poměr mezi železnicí a podnikatelem nepřichází v úvahu pro posouzení otázky ručení vůči obecenstvu. Podle jasného znění zákona jest považovati každého nádražního nosiče, kterého železnice užije ku provedení přepravy, ve výkonu této služby za ustanoveného železnicí, nosič se tedy pokládá za zaměstnance železnice, a tato za něho ve výkonu této služby podle uvedeného zákonného ustanovení ručí. Pokládá-li se tedy podle žel. přepr. ř. nádražní nosič za zaměstnance dráhy, nelze ho pokládati za zaměstnance žalované firmy, za kterého by tato podle smlouvy nebo občanského zákona ručila.

Čís. 14439.

Zvýšení odměny advokáta podle § 7 vlád. nař. čís. 95/23 Sb. z. a n. platí jen co do řízení tam uvedených. Výrazem »v nesporném vůbec« jest rozuměti jen nesporné řízení soudní, nikoliv však úkony řízení mimosoudního.

(Rozh. ze dne 12. června 1935, Rv III 318/34; důvody viz Úr. sb. čís. 2135.)

Čís. 14440.

Bylo-li pravoplatným správním aktem vysloveno věcné ručení nemovitosti za příslušnou část dávky z majetku dřívějšího vlastníka nemovitosti, bylo tím zároveň vysloveno, že se toto ručení vztahuje na dobu, kdy zákon o dávce z majetku nabyl účinnosti. Pokud je soud vázán tímto aktem.

(Rozh. ze dne 13. června 1935, Rv I 1826/33.)

Žalobci domáhají se výmazu exekučního práva zástavního vloženého na návrh berního úřadu v J. ze dne 30. června 1928 jménem čsl. státu za dávku z majetku na nemovitosti, kterou žalobci koupili od žalovaných smlouvou z 20. září 1920, v níž se žalovaní vůči nim zavázali dáti vymazati na svůj náklad dluhy a závady, i kdyby se snad později vyskytly. Nemovitost ta byla žalobci prodána v roce 1924 Václavu Z-ovi. Ni ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Žalovaní jako prodatelé zavázali se smluvně žalobcům jako kupitelům trhovou smlouvou ze dne 20. září 1920, že, kdyby se později na prodané nemovitosti vyskytli dluhy a závady, které žalobci jako kupci výslovně na sebe nepřevzali, dají žalovaní dluhy ty a závady na svůj náklad z knih pozemkových vymazati. Zákon o dávce z majetku a z přírustku na majetku je z 8. dubna 1920 čís. 309 sb. z. a n. a podle § 62 tohoto zákona požívá dávka zmíněná na nemovitostech částkou poměrně na ně připadající zákonného práva zástavního do výše 30% zjištěné čisté hodnoty